

متن پرسش

سلام علیکم: استاد سوالی از خدمتتان داشتم در مورد کنترل زبان، بنده بارها برایم پیش آمده که با نیت کاملا الهی و دلسوزانه و با ادبیاتی مناسب نکاتی رو به برخی از مومنین، تذکر داده ام (با رعایت خصوصی بودن تذکر) ولی عکس العمل های تند و غیرقابل باوری دیده ام، یکی حواله داده به حضرت زهرا ی اطهر، دیگری قطع رابطه کرده و.. استاد بسیار غمگین و دل شکسته می شوم، حتی از نظر جسمی آسیب های فراوان دیده ام، به نظر حضرتعالی، چاره ی کارم در چیست؟ و قبل از آن، اینکه دل افراد از انتقاد می شکنند، مجوزی است برای سکوت؟ چه کنم تا صاحب قولا لینا بشوم؟ بعضی اوقات تصمیم می گیرم دیگر هرگز انتقادی از کسی نکنم، ولی باز دغدغه های دین، آرامم نمی گذارد، علی الخصوص در مورد کسانی که مسئولیت های عقیدتی و قرآنی دارند و بعضا بی عدالتی و یا اعمالی خارج از حدود الهی از ایشان سر می زند، چاره چیست؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در امر به معروف، ملاک احتمال تأثیر است وگرنه واجب نیست و شاید شائبه ی خودنمایی نیز در میان باشد. موفق باشید